

een zwevende, transparante lichtheid, die wij in het toch niet onomvangrijke, aan verscheidenheid niet karig bedeelde gebied onzer dichtelijke letterkunde met een lantarentje moeten zoeken. R. H.

Ir. R. LOMAN, *Walt Whitman*, een Kosmos-dichter van komende tijden, Den Haag, Servire, geen jaartal.

HENRY COCHIUS, *De Positieve Idee*, Den Haag, Servire, geen jaartal.

GEERT GRUB, *Haverkernen*, Antwerpen, 1926.

Dat een essay schrijven niet ieders werk is en dat de dichter Walt Whitman niet het eerste het beste onderwerp is, bewijst de studie van Ir. Loman met al te pijnlijke klaarheid. Weinig onbedachts, doch destemmer halfgedachts bevat dit opstel. Het mist alle spontaneïteit, elk élan; men krijgt onweerstaanbaar den indruk, dat de schrijver in zijn analytische voorarbeid is blijven steken, dat hij geen tijd, geen lust, geen kracht gehad heeft tot synthese. Men houdt niet de minste herinnering aan de gestalte van den dichter, noch aan het grootsch geheel van zijn werk. Men verneemt iets o v e r hem, niets v a n hem en dat is fnuikend, voor schrijver en lezer.

Het geschriftje van den heer Cochius is al weinig opwekkender lectuur. Ook hier een chaos van niet ten einde gedachte begrippen, een betoog, dat elk enthousiasme mist.

Als Dritter im Bunde de heer Geert Grub met zijn aforismenreeks *Haverkernen*. We zijn in Vlaanderen, dus: aan geestdrift (naar zijn samenvatting bij dezen onvervaardigen satyricus echter voorloopig meer drift dan geest!) ontbreekt het niet, aan oorspronkelijkheid is des te nijpender gebrek, aan z e l f g e v o r m d e gedachten. Het is er alles „systematisch” uitgegoid, doch deze wijze van systematizeeren — het naar rubrieken schikken — bergt feitelijk geen moeilijkheden voor den ijverigen moralist. De galkernen, welke te luchten waren over de gebruikelijke onderwerpen (Mensch en Maatschappij, Idealisme, Rechtvaardigheid, Huwelik, De Vrouw, Liefde en Kunst) werden bijeenverzameld en stevig gerangschikt. Is haver gal? Men zou geneigd zijn het te denken. Misschien weet Geert Grub later, dat gal op sommige momenten haver voor hem is geweest. Als dit zoo mocht zijn, zou het schrijven van dit boekje althans voor hem zelf van nut hebben kunnen zijn. Het is bijna wreed de waarheid te zeggen: naar a n d e r e n vraagt een vurig idealist in zulke omstandigheden doorgaans niet!

In trouwe, positief noch negatief laat zich uit dit bundeltje iets ten aanzien van Grub's schrijverschap voorspellen, maar waarom zouden wij hem niet van ganscher harte een schoone toekomst wenschen en een krachtige ontwikkeling van zijn talent, indien dit zich achter zijn idealistische neigingen verscholen heeft. R. H.